

Det är lite av muppvarning nuförtiden i avantgardkretsar att, helt utan ironi, låta naturen vara inspirationskälla för det konstnärliga skapandet. En än mer försvårande omständighet är att somliga dessutom utan brasklappar målar olja på duk med ett estetiskt uppsåt. Detta som lite nedlåtande etiketterats som formalism av den "unga konsten" anses vara ett uttryck för något förlegat och icke representativt för den så kallade samtidskonsten. En tröst i sammanhanget är ju att samtiden är ett övergående tillstånd och vad som blir bestående är inte nutidens sak att avgöra. Det är en fråga för framtiden. Det finns en obruten tradition av oljemåleri från Jan och Hubert van Eyck som på 1430-talet uppfann tekniken fram till våra dagar.

Landskapstraditionen är minst lika lång. Kombinationen är en rätt lång framgångssaga och jag törs hålla en slant på att den även överlever vår egen samtid. Ryktet om landskapsmåleriets död är med andra ord betydligt överdrivet. Det kan vi tydligt konstatera i övre salen på Konstens Hus där Christian Poignant visar livskraften i ett måleri som finner sina motiv runt ett stycke av Emån i Småland. Jag brukar hävda att motivet bara är en förevändning för att måla, det mest spännande sker i enviget mellan duken och konstnären. Poignant hittar färger och former i stränderna runt ån. Utan att egentligen avbilda noterar han ner dessa på sin pannå eller duk. Det utgör underlaget för hans abstraherade färg och formutsagor som visserligen har naturen som inspirationskälla men som i sitt uttryck lika gärna kunde gälla för ett ickeföreställande måleri. Med täckande övermålningar och utsparningar i lasyrer och i en färgskala som bottnar i jordfärgernas mörkare umbror, siennor och ljusare ockror rör han sig över blekgrönt, ibland kryddat med neapelgula toner, mot ettriga ftalogröna nyanser. Poignant uppvisar ett friskt och inkännande naturlyriskt måleri. Det vittnar om glädje till färgen och till själva målerihantverket.

Utställningarna på övre planet har ofta hängts efter ett standardiserat formulär. Enligt detta är det första som brukar möta besökaren när man tagit sig upp för trappan ett stort samlande verk som är tänkt som introduktion och dra in betraktaren i utställningen. Det korta betraktningssavståndet mellan trappan och motstående vägg har dock inte alltid varit tillräckligt. Poignant hittade en bättre lösning med en serie pannåer som snitslar vägen in i utställningen och där de större verken, 23, näst sist och sist givits tillräckliga betraktningssavstånd. Detta har också skapat fina rytmer i hängningen som bidragit till utställningens helhetsintryck.

Måleri, i sina bästa stunder, är förutom en i högsta grad sensuell verksamhet även något magiskt. Att färgfläckar och fält lagda på och över varandra på en masonitskiva kan frammana känslor och erinringar av den vikande vårvinterns ljud och dofter. Av hörbart porlande rostbrunt vatten under strandkantens kvardröjande snöfläckar. Av lukten av jord, ruttnande höstlöv och torrt gräs och av talgoxens tsi-tsi-ty, tsi-tsi-ty i grenverket som spegler sig i svart vatten. Allt kött är hö, förvisso. Bara färg på en masonit, formalism må så vara, men verksam poesi och det räcker gott och väl för min del.

Bertil Sundstedt